

„VIGYÉL HÍRT A CSODÁRÓL”

FÁBIÁN TIBOR

ADAKOZÁS, AJÁNDÉKOZÁS, SZERETET

HORVÁTH PÁL

ADNI JÓ – ÉS KAPNI IS

KÖLNEI LÍVIA

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR református lelkész, publicistaILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTASOROZAT –
LÉTKÉRDÉS

➤ „VIGYÉL HÍRT A CSODÁRÓL”

Sok helyen adakozás indul a karácsony előtti adventi időszakban. Egyházak, társadalmi szervezetek igyekeznek fényt vinni azoknak a családoknak az életébe, akiknek a mindennapok, és kivált az ünnepek elhordozhatatlan terheit jelentenek. Emlékszem egy üzletemberre, aki karácsony előtt nem sokkal megjelent a lelkési hivatalban. A megszokott adományok többszörösét tette az asztalra. Majd bocsánatkérő arccal elmondta, a munkája miatt csak ritkán jut el az Isten házába, de azért ily módon is szeretné megköszönni, hogy a Fennvaló egész évben megtartotta őt, családját, és vállalkozása is sikeresen működött. Kérte, gondoskodjunk róla, hogy jó helyre kerüljön az összeg.

- ◆ Ünnepi asztalnál osztotta meg a környezetemben valaki nemrég gondolatait arról, hogy az ember szinte egész életén át gyűjtöget. Folyton újraíródik a megszerzendő tárgyak listája. Minden bevásárlás után máris újabb hiányérzet tépi a lelkünk táját. Aztán jön egy életkor, a bölcsé érett középkorúak és idősek időszaka, amikor végre abban is örömet lelünk, ha adhatunk. Ha segíthetünk egy-egy ruhadarabbal, könyvvel, pénzületi támogatással és sok egyéb módon. „Ilyenkor decemberben” valami ilyesféle adni akarás hullámszerűen több szívben, a lelki készülődés jegyében. Amikor valami megmagyarázhatatlan empátia folytán igyekezünk gondolni azokra is, akik önerőből képtelenek méltóan megülni az ünnepet. Sokat szidjuk az emberáramító médiát, az időrabló tévét, internetet, de talán mi is tapasztaltuk már egy-egy fájdalmas élethelyzetben, ami sokaknak állandóság: nagyon sok családnak csak a tévé hozza be ilyen-olyan formában az ünnepi csillogást. A karácsonyi békességet. Az ünnepi asztalt. A szürke otthonba a kisdéről szóló örömhírt. A káromkodásokkal és üvegcsörömpöléssel teli szentestébe a betlehemi megérkezést. Ezért kell adnunk, hogy akiknek az életébe egész évben nem jut semmilyen csillogás, azoknak legalább mi, önkéntes pásztorok és bölcsék, vigyünk „hírt a csodáról” (Márai). Milyen érdekes: a betlehemi jászol minden, csak nem méltó születési helyszíne a kisdednek. Melyikünk fogadta volna el? Az Istennek megfelelt. A messzi földről érkező bölcsék dicsőítésként egy vagyont borítanak a szent szüle pár lába elé. És mégis, a legtöbb, amit azon az első karácsonyon adhatnak, együtt a pásztorokkal, hogy eljutnak a kisdedhez, és onnan a szélrózsa minden irányába viszik a Megváltó születéséről szóló hírt. 2016 decemberében, amikor lassan letelnek a hónap utolsó napjai is, és bensőnkben készülünk valami mérlegfélét megfogalmazni önmagunkról, talán éppen ennek az Isten-hirdetésnek látjuk a legnagyobb, szorító hiányát. A saját, környezetünk, nemzetünk és voltaképpen az egész kontinens életében. Több ige, több hit, több ima kellene mindahoz, ami minket ér. Az életünket kísérő jelenidőbe. Örömeinkbe és bánatainkba. Hogy megtartassunk vele és általa. Hogy odahajoljon a szívünk azokhoz, akiknek az ünnep talán csak valami tévében látott, de soha meg nem élt csoda. ◆